

ပရမတ်ဘုရားရှင်

ဗြဟ္မကာယ၊ ဓမ္မကာယ

ကိုယ်တော်ဂေါတမက သူ့ကိုယ်သူ ငါသည် ဗြဟ္မကာယ ဖြစ်၏၊ ဓမ္မကာယ ဖြစ်၏ ဟု ပါထိကဝဂ်၊ အဂ္ဂညသုတ် ၁၁၈ တွင် ဆိုသည်။ ထိုမျှမက- ငါသည် ဓမ္မဘူတ (ဓမ္မဇစ်မြစ်) ဗြဟ္မဘူတ (ဗြဟ္မဇစ်မြစ်) လည်း ရင့်ကျူးခဲ့သည်။ ဤသို့ရင့်ကျူးမှု၌ ဓမ္မဇစ်မြစ်၊ ဗြဟ္မဇစ်မြစ် ဟူသည် အဘယ်အရာဖြစ်သနည်း၊ သူသည် မည်သည့်အခြေအနေ၌ ထိုသို့ ရင့်ကျူးသနည်းဟု သည်ကို ဆင်ခြင်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓစာပေ ဝေါဟာရအရ ဗြဟ္မ ဟူသည့် စကားလုံးမှာ အဓိပ္ပါယ်ပြားလျှက် ရှိသည်။ သို့သော် အဆိုပါသုတ်တော်မှ ကိုယ်တော် ဂေါတမ ရင့်ကျူးသည့် ဗြဟ္မကာယ ဟူသည့် စကားလုံးသည် ဖန်ဆင်းရှင် ဗြဟ္မကို ပြောဆိုကြောင်း- ထိုမတိုင်မှီ သုတ်တော် ၁၁၇ မှ ထောက်ပြလျက် ရှိသည်။ အဆိုပါသုတ်တော် (၁၁၇) တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မတိုင်မှီမှ ဖြစ်သော ရှေး ဘာသာဝင် ဘုန်းကြီးလူတန်းစား (ပုဂ္ဂား)တို့က သူတို့သည် ဖန်ဆင်းရှင် ဗြဟ္မ၏ ရင်မှဖြစ်သော၊ ဖန်ဆင်းရှင်ဗြဟ္မ၏ ခံတွင်းမှ မွေးသော ဗြဟ္မ၏ အမွေခံဖြစ်သော သားတို့ဖြစ်၏- ဟူသည်ကို တုံ့ပြန်သော အားဖြင့်- ကိုယ်တော်ဂေါတမက ငါသည် ဗြဟ္မကာယ၊ ငါသည် ဓမ္မကာယ ဟု ရင့်ကျူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝေါဟာရ အသုံးအနှုံးမှာ အစ္စလာမ့် ရှုအိအတ်သ် ဘောင်မှ ကြည့်လျှင် ကြီးစွာသော ရှုရီးခ်က် (ရောပြွန်းကိုးကွယ်မှု) ဖြစ်ရန် အကြောင်းရင်း ဖြစ်သော်လည်း- လက်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေသော ဖန်ဆင်းရှင် (ဗြဟ္မ) ရှိ၏ ဆိုသည့် စကားလုံး ဝေါဟာရအား ကိုယ်တော် ဂေါတမကိုယ်တိုင်က တိုက် ရိုက်ဝန်ခံခဲ့သော စကားလုံး ဖြစ်ပေသည်။ (အစ္စလာမ့် ဆူဖီဇင်လောကတွင် မန်ဆူးအဟာမဒ်က **အနုလဟာက်** ဟု ရင့်ကျူးခဲ့သည်နှင့် ပုံစံတူသည်။)

ဗြဟ္မကာယ ဟူသည့် ဝေါဟာရနှင့် တစ်ဆက်တည်း သုံးသော ဓမ္မကာယ (ဓမ္မကိုယ်ထည်) ဟူသည့် စကားလုံးသည်လည်း နားလည်ရ လွယ်ကူသော စကားလုံးပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်ဂေါတမ ကိုယ်တိုင်သည် ဓမ္မ မဟုတ်ချေ။ သူသည် သစ္စာလေးပါးတည်း ဟူသည့် ပရမတ်တည်မြဲသော ဓမ္မအား ကိန်းဆိုက်သိမြင်သူသာ ဖြစ်သည်။ ဓမ္မမှာ နဂိုပကတိ တည်ရှိနေသော အရာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရင့်ကျူးသည့် အခြေအနေ အခိုက်အတန့်မှာ သူသည် ဉာဏ်စဉ်နှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသော ကာလ ဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့် ဓမ္မအား ဆိုက်မြိုက်လျက် ခံစားနေသော အခိုက်အတန့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အနိစ္စကိုယ်ထည်ကို ဆောင်နေသည့် လူသားဂေါတမသည် အချိန်မလပ် သူနှင့် ဉာဏ်စဉ်တစ်သားတည်း ဖြစ်နေခြင်းကား မဟုတ်ချေ။ ထိုအချက်ကို မစ္စိမနိကယ် တေပဇ္ဇသုတ်၌ **“ငါသည် အိပ်နေစဉ်၊ လျှောက်နေစဉ်၊ ထိုင်နေစဉ်- အစဉ်အမြဲ အချိန်မလပ် သိနေသည်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်စဉ်ရထားသည်၊ ဟု ဆိုသူသည် ငါနှင့်ပတ်သက်၍ မဟုတ်မမှန်ပြောသူ ဖြစ်၏၊ မဟုတ်မမှန်စွပ်စွဲသူ ဖြစ်၏။”** ဟု အတိအကျ ဝန်ခံထားပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဉာဏ်စဉ်ရ လူသားတစ်ဦး၏ နတ်မှ “ငါ” ဟူသည့် အသုံးအား သုံးနှုံးဖွင့်ဟတိုင်းတွင် သူ့ကိုယ်သူ ဖြစ်သည်ဟု အစဉ် သတ်မှတ်၍ မရနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျမ်းမြတ်ကုရ်အံ တစ်အုပ်လုံးတွင် “ငါသည် ကိုးကွယ်ရာ အရှင်ဖြစ်၏၊ ငါ့အား သာကိုးကွယ်ကြကုန်လော့” ဟု ပြောသမျှ စကားလုံးသည် ကိုယ်တော်မဟုတ်မဖြစ်ကြီး၏ နတ်မှ ထွက်သော စကားလုံးများသာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် အစ္စလာမ်၏ ခိုင်မာသော အုတ်မြစ် အလျှောက် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပဟီ (သဗ္ဗညုဉာဏ်စဉ်) ကိန်းဆိုက်နေစဉ် နှုတ်မှ ထွက်သော “ငါ” ဟူသည် အလ္လာဟ် (ပရမတ်ဘုရားရှင်)၏ နာမ်စား ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ပြီးသားပင်

ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အာရ်ဗီစာပေသဒ္ဒါ၏ ခွဲခြားနားလည်စေမှုကလည်း အလ္လာဟ်နှင့် လူအကြား ခွဲခြားနားလည်မှုအတွက် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော အင်အားတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာသည်သာ မက ရှေးကျသော ဘာသာအားလုံးတွင် စာပေသဒ္ဒါအရ အင်အား မခိုင်မာခဲ့သောကြောင့် လူသား ဉာဏ်စဉ်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဉာဏ်စဉ်၏ ဇစ်မြစ်၊ ဓမ္မ၏ဇစ်မြစ် အရာခပ်သိမ်းအား ဖြစ်တည်စေသော ပရမတ်ဘုရားရှင် (အာရ်ဗီဝေါဟာရဖြင့် အလ္လာဟ်)နှင့် အသုံးအနှုံးရောပြွန်းခဲ့ရသည်သာ ဖြစ်တော့သည်။ ထို့အတွက် မံသမျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင် မမြင်အပ်သော ပရမတ်ဘုရားရှင် ရှိသည်ဟူခြင်းကို မည်သို့မျှ ပါယ်ဖျက်၍ မရနိုင်ကောင်းချေ။ ခရစ်ယာန်တို့ လက်ခံထား သော သမ္မာကျမ်းစာ၏ ဓမ္မသစ် ရှင်ယောဟန်ခရစ်ဝင် ၁၀း၃၅၊ ၃၆ တွင်- သင်တို့ လက်ခံထားသော ရှေးကျမ်းများ၌ ဘုရား သခင်၏ ဗျာဒိတ်တော်အား လက်ခံရရှိသူတို့အား **ဘုရား**ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြလျှင်-- ဘုရားသခင်က သန့်ရှင်းစေ၍ လောကသို့ စေလွှတ်သောသူက ငါသည် ဘုရားသခင်၏ သားဟု ဆိုခြင်းကြောင့် အပြစ်ရှိသလော- ဟု ကိုယ်တော်ယေရှုက သူ့ကိုယ် သူကာကွယ်ပြော ဆိုထားပေသည်။ ထိုကျမ်းချက်အရလည်း ရှေးဘာသာဝင်များသည် သူတို့၏ ဉာဏ်စဉ်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ် တို့အား **ဘုရား** ဟူ၍ပင် ပြောဆို သုံးစွဲခဲ့ကြောင်း သက်သေ တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် စာပေသဒ္ဒါအရ တိကျပြတ်သားစွာ ခွဲခြားထားမှု မရှိသော ရှေးဘာသာဝင်များ အနေဖြင့် ပရမတ်ဘုရားနှင့် လူ သား ဉာဏ်စဉ်ဆောင် ပညတ်ဘုရားတို့ အကြား ခွဲခြား နားလည်နိုင်ရန်မှာ ဓမ္မအား တိကျပြတ်သားစွာ သိနားလည်ရန် လိုအပ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိုယ်တော်ဂေါတမက ရှင်ဝတ္ထလိအား "ဓမ္မကို မသိလျှင် ငါ့ကို မြင်သော်လည်း ငါ့ကို မြင်ခြင်း မဟုတ်၊" ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေးကျသော သက်ဆိုင်ရာ ဉာဏ်စဉ်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များ အနေဖြင့် လူသားများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အားနည်းသေးသော ခေတ် ကာလတွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့အနေဖြင့် အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး ကောင်းမွန် တိကျပြတ်သားသော ကမောက်ကမ ကင်းသော တရား (ဓမ္မ)ကို သွန်သင်ရန် နောက်ဆုံးပွင့် ဉာဏ်စဉ်ဆောင် ပွင့်ပေါ်ဦးမည်ဟု ခိုင်မာစွာ ပြောခဲ့ ခြင်းပင်-- (ပါတိကဝဂ်- စက္ကဝတ္တိသုတ် ၁၀၇)။

(လူသားမဟုတ်သော- ဓမ္မ၏ ဇစ်မြစ်ဖြစ်သော ပရမတ်ဘုရားရှင် ဟူသည်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တင်ပြမှုမှာ- ဤမျှ ဆိုလျှင်- အတော်အတန် လုံလောက်ပြီ ဟု ဆင်ခြင်မိပါသည်။ ထိုထက်မက အသေးစိတ် သို့မဟုတ် ပိုမို၍ အတွင်းကျသည်များကို ဆွေးနွေးလိုလျှင် htaylwinoo@islammyanmar.com သို့ ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။)

အခြားသော ခေါင်းစီးများကို ဆက်လက်တင်ပြပေးပါမည်။

ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့်

ဦးဌေးလွင်ဦး